

## Bİ'BLO

Rafların üzerinde sessizce dururlar.

Bir duygunun, bir hatıranın,

Belki de bazen bir suskunluğun yerine konulmuş gibi.

Üzerlerinde toz birikir,

Ama zamanın izini taşırlar; fevkalade.

Onlara cansız diyorlar,

Desinler.

Oysa her birinin içinde yaşamın yankısı vardır;

Günün birinde alınmış, belki de hediye edilmiştir.

Artık o anın sessiz tanığı olmuştur.

Konuşmazken anlatır.

Bir bakışla çok şey hatırlatır,

Bir dokunuşla kaybolanı çağırır.

Bazen bir çocukluğun vitrinde kalmış suretidir,

Bazen unutulmuş sevginin camdan yansımasıdır.

Neden oradadır bilmezsın,

Ama nasıl olur da senin içinde bir şey kıpırdar.

Bir taş, seramik ve cam parçası nasıl olur da

Kalbine bu kadar benzer diye düşünürsün.

Belki de insan bu yüzden biblo yapar.

Çünkü kendisi de bazen öyle hisseder:

Hareket eden ama donmuş,

Yaşayan ama sessiz,

Var olan ama görülmeyen bir şey gibi.

Benim içimde hiç kükreme yoktu aslında,  
Fakat güçlü görünmem gerekiyordu.  
Tozlu raflar bile bana unvan verdi:  
"Cesaretin simgesi" dediler.  
Oysa cesaret, vitrinden düşmemekti bazen.

Bir kanadım eksik, ama hâlâ burdayım .  
Kimse yapıştırmadı beni,  
Belki de böyle daha gerçeğim.  
Kırık olmak, belki de var olmanın başka bir biçimidir.

Süs sanıldım yıllarca ama ben zamanı tutuyorum.  
Bir gün akreple yelkovan koptu,  
Artık her şey sonsuzluğa karıştı.  
Zaman durduğunda  
Her şeyin anlamı değişiyor, insanın bile.

Bana bakan herkes kendini gördü,  
Ama kimse görmedi beni.  
Ben hep oradaydım,  
Ama hiç kimseyle göz göze gelmedim.

Kübra Nur ILGAR